

črte, ki so na krožni črti oddaljene 1—2 cm druga od druge. Te vrezane zobce zganemo navzgor in potegnemo krajevce preko koničastega stožca, nanj pa prilepimo zavite roglje. Na vrhu klobuka pritrdimo še papirnat trak ali svilen pentljo in jo vijugasto ovijemo do krajevcev, kjer jo pritrdimo.

Za kuharčkovo čepico (št. 5) rabimo bel, svilen papir in izrežemo iz njega (dvojna legal) krog v premeru 35—40 cm. Iz tenkega kartona pa izrežemo progo 2—3 cm širine in tako dolgo, da se točno prilega glavi, ko jo sešijemo. Potem potegnemo v obod kroga iz svilenega papirja s šivanko nit in jo toliko zadrgnemo, da se prilega papirnatemu obroču. Svileni papir našijemo nato na obroč, izrežemo še en trak belega papirja in ga prilepimo preko šivanega roba čepice.

Norčkov klobuk (št. 6) sešijemo iz blaga iz dveh delov po kroju na naši sliki. Na konca obeh rogljev klobučka pa prišijemo še po en kraguljček, ki nam ob vsakem gibu veselo zapoje.

Za indijanski nakit (št. 7) potrebujemo nekoliko enakih, močnih gosjih ali puranovih peres (tudi petelinja so prikladna). V kos klobučevine ali blaga, ki je v sredi 4½ cm širok, na koncih pa 3 cm, vrežemo z ostrim nožem majhne zareze, skozi katere potegnemo peresa. Ko sešijemo še oba konca, je indijansko pokrivalo gotovo.

Obilo zabave torej na pustni torek!

L. N. TOLSTOJ — JOSIP VIDMAR:

Fazani.

Divji kokoši pravijo na Kavkazu fazan. Je jih tam toliko, da so cenejši nego domača kokoš. Love jih na tri načine: z jadrom, na drevju in na preplah. Lov z jadrom je takle: na okvir, ki ima po sredi prečnik, se napne platno. Platno mora biti predrto. S tem jadrom in s puško gre lovec ob jutranji zarji v gozd. Jadro nosi pred seboj in opazuje skozi luknjico fazane. Fazani se zjutraj pasejo po jasah. Kedaj cela družina — koklja s piščanci, kedaj petelin s kokošjo, kedaj po več petelinov skupaj.

Fazani človeka ne vidijo, platna se pa ne boje. Tako se jim je lahko približati. Lovec postavi jadro na tla, vtakne puško skozi luknjo in ustrelji žival, ki si jo je izbral.

Na drevju love fazane takole: domačega psa spusti lovec v gozd in hodi za njim. Ko pes najde fazana, plane proti njemu. Fazan zleti na drevo in pes prične lajati nanj. Lovec sledi laježu, pride in ustrelji fazana na drevesu. Ta lov bi bil lahek, če bi fazan sedel na drevo na odprtem mestu in če bi pokonci sedel na drevesu, da bi ga bilo razločiti. Toda fazan sede vedno na gosto drevo v goščavi in se skriva med veje, čim zagleda lovca. In težko je v goščavi pretakniti se do drevesa, na katerem sedi fazan, in je ptiča tudi težko opaziti. Dokler pes sam laja nanj, se ga fazan ne boji: sedi na vejici in se celo ščeperi in bije s krili. Čim pa zagleda človeka, se takoj zlekne po veji, tako da ga samo izurjen lovec lahko opazi; kdor ni vaje, bo stal poleg njega in ga ne bo razločil.

Kadar se kozak plazi k fazanu, si potegne čepico na oči in ne gleda navzgor, kajti fazan se boji človeka, ki ima puško, najbolj pa se boji njegovih oči.

Na preplah jih love takole: lovec vzame lovskega psa in hodi za njim po gozdu. Pes zavoha, kje so ob zori hodili in se pasli fazani, in prične iskati sled. In če narede fazani še tako zmešnjavo, dober pes vedno najde poslednjo sled, po kateri je fazan odšel s paše. Čim dalje gre po sledi, tem bolj mu bo vonjalo, in tako pride do kraja, kjer sedi ali hodi fazan po dnevi v travi. Ko pride blizu, se bo psu zdelo, da je fazan tik pred njim, pričel bo hoditi vedno bolj oprezno, da bi ga ne prepodil, in se bo vstavljal, da bi namah planil in ga vjel. Ko pride pes čisto blizu, fazan zleti in lovec lahko strelja.

Milton in Bulka.

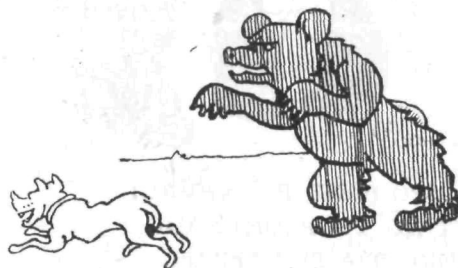
Za lov na fazane sem si nabavil lovskega psa. Ime mu je bilo Milton. Bil je velik, suh, siv in pegast, s povešeno spodnjo ustnico in dolgimi uhlji, ter zelo močan in pameten. Z Bulko se nista grizla. Sploh ni nikdar noben pes Bulke ugriznil. Navadno je pokazal samo svoje zobe, pa je vsak pes podvihal rep in šel proč. Nekoč sem šel z Miltonom na fazane. Nenadoma je prišel Bulka za mano v gozd. Hotel sem ga pregnati, pa ga nikakor nisem mogel. Da pa bi ga odvedel domu, je bilo predač. Mislil sem si, da mi ne bo delal napote in sem šel naprej. Toda čim je Milton zavohal fazana v travi, je planil Bulka predenj in je pričel begati na vse strani. Rad bi bil pred Miltonom splašil fazana. Duhal je nekaj v travi, skakal in se vrtel, toda njegov vonj je bil preslab, da bi bil sam našel sled. Zato je gledal na Milтона in je tekel tja, kamor je zavil Milton. Kakor se je Milton premaknil po sledu, že je bil Bulka pred njim. Klical sem ga nazaj, ga tepel, pomagalo ni nič. Čim je pričel Milton iskati, je skočil predenj in mu je delal napoto. Že sem hotel iti domu, ker sem mislil, da je lov pokvarjen; toda Milton si je izmislil boljši način, kako Bulko preslepiti. Storil je takole: čim je skočil Bulka predenj, je Milton zavil od sledi v drugo smer in se je delal, kakor da išče. Bulka je stekel, kamor mu je pokazal Milton, Milton pa se je ozrl name, mi pomahal z repom in krenil spet po pravi sledi. Bulka je planil spet k Miltonu in stekel naprej, Milton pa nalašč spet deset korakov v stran zaradi Bulke, mene pa je povedel naravnost. Tako je vso pot varal Bulko in mu ni dal pokvariti lova.

Pust, oj pust, ti čas presneti! . . .

LUKEC NAŠ JE BISTRA GLAVA,
V GLAVI VSAKA MISEL PRAVA:
PA SPOSODI SI OD DEDA
KOŽO STRAŠNEGA MEDVEDA.

NA HODNIKU PUFKO LAJA,
PA SE DOLGO NE USAJA:
KO ZVERINO JE ZAPAZIL,
REP MED NOGE JE OPLAZIL.

ZDAJ NAD MUFGA BRŽ PRIHRUJE,
KI NA MISI OPREZUJE:
MUC ZAPIHA IN ZBEŽI,
KER MEDVEDA SE BOJI.

BINČEK PO DVORIŠČU SKAČE,
TRGA IRHOVNATE HLAČE:
ZVER ZAGLEDA, ZAKRIČI
PA DOMOV JO POCEDI.